

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 999/2023
10.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стана Ђекић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорације „Крушић“ а.д. из Ваљева, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1074/22 од 27.04.2022. године, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1074/22 од 27.04.2022. године у ставу првом изреке.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Ваљеву П1 57/21 од 11.10.2021. године исправљеном решењем истог суда П1 57/21 од 23.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац закључењем уговора о раду број .. од 24.11.2017. године са сукцесивним анексима уговора о раду ближе описаним у ставу првом изреке првостепене пресуде, засновао са туженим радни однос на неодређено време на пословима „послови ...“ при чему је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време почев од 29.11.2019. године по сили закона, што је тужени дужан признати и трпети. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог о отказу уговора о раду број ... од 27.01.2021. године као незаконито, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди га према његовој стручној спреми и радним способностима.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1074/22 од 27.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена делимична првостепена пресуда исправљена наведеним решењем, у ставу првом изреке и делу става другог изреке којим је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, укинута је иста пресуда у преосталом делу става другог изреке и тужба у делу тужбеног захтева да се обавезе тужени да тужиоца распореди према његовој стручној спреми и радним способностима, одбачена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију у односу на став први изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање у ревизији на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези са чланом 3. и 1. ЗПП, због прекорачења тужбеног захтева на који није указивано у жалби, на члан 194. и 294. ЗПП и члан 374. став 2. тачка 12, не представља разлоге из којих се ревизија, у смислу члана 407. ЗПП, може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог почев од закључења уговора о раду на одређено време број ... од 24.11.2017. године, са пуним радним временом и на основу више сукцесивно закључених анекса уговора о раду, прво на пословима „...“ без навођења основа за заснивање радног односа на одређено време, који је продужаван Анексима уговора о раду од 25.12.2017.године и 01.05.2018.године до Анекса од 29.01.2020.године у коме је чланом 2. измењена тачка 2.Уговора о раду и наведено да је запослени у радном односу на одређено време због потребе реализације пројекта по Уговору број ... као и наредним Анексима све до Анекса од 06.12.2020.године, такође због реализације пројекта по другим пословним уговорима, с тим што је за све време обављао исти посао, па све док му није престао радни однос решењем генералног директора туженог од 27.01.2021. године, због истека времена на који је заснован по уговору о раду ... од 24.11.2017. године, односно након укупног времена трајања радног односа дуже од 24 месеца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време,почев од 25.11.2019.године и да је решење о отказу уговора о раду од 24.11.2021 године незаконито, због чега је поништено.

По оцени Врховног суда нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време и да заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1.), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленима заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2.), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање 5 радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6.).

Имајући у виду наведене законске одредбе, правилан је закључак нижестепених судова да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају тужилац је са туженим закључио уговор о раду на одређено време и више анекса уговора о раду, за период дужи од 24 месеца непрекидног рада, у коме је обављао исте послове, па је тужени поступао противно одредбама закона којим је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца.

Имајући у виду наведено правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу одредбе члана 37. став 1. и 6. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужилац засновао радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројекта туженог су неосновани јер је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиоца, на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за његовим радом тужиоца, а за супротно, како то правилно закључују судови, тужени није пружио доказе. С обзиром на то да је тужиоцу радни однос на неодређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно, као незаконито, поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преображени радни однос, сада као радни однос на неодређено време не може законито отказати због протекла времена.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић